

Ο Αντωνάκης ο τσιγγάνος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:romiazirou.blogspot.com

Πέρασα μια εβδομάδα σε Νοσοκομείο άλλης πόλης -ως συνοδός αγαπημένου μου προσώπου- και προσπαθώ να ανασυγκροτηθώ.

Να ξαναθυμηθώ πώς είναι να δοξάζεις τον Κύριο και όχι να παρακαλός με αγωνία έξω από το χειρουργείο, πώς είναι να κοιμάσαι σε κρεβάτι και όχι σε καρέκλα, πώς είναι να μπορείς να κάνεις μπάνιο κανονικό, με αφρόλουτρο και όλα τα καταναλωτικά ντεσού.

Το τέλος αυτής της διαδρομής είναι ένα ξεχύλισμα ευγνωμοσύνης για τους φίλους μου Αγίους που μου κράτησαν συντροφιά, ένα ηχηρό “Δόξα Σοι Κύριε” και ένα δάκρυ για την Μάνα Παναγιά που με κρατούσε τις στιγμές που ήμουν έτοιμη να πέσω.

Παράλληλα, φέρνω μαζί μου πρόσωπα που γνώρισα και εμπειρίες που πιστοποιούν πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος, εκτός από κείνον όπου επισκοπεί το Φως του προσώπου Του.

Ολοι οι παράδρομοι και οι τεθλασμένες, είναι βουτηγμένα στο σκοτάδι και όταν

είσαι σε Νοσοκομείο θέλεις φώς, πολύ φως.....

Εχω χάσει την άμεση επαφή με την ειδησεογραφία, ακροθιγώς μάθαινα πράγματα που μου ήταν άχρηστα μπροστά στην αλήθεια που ζούσα...

Μιαν αλήθεια με πολλά πρόσωπα.

Ο Αντωνάκης, το τσιγγανόπουλο, είναι ένα από τα πρόσωπα αυτής της αλήθειας.

Δύο ετών, μαυράκι με πορτοκαλί πιπίλα.

Ενα αυτοκίνητο του πάτησε το χεράκι, συνέθλιψε τη χούφτα του και το χειρουργήσαν.

Τα τρία του δάχτυλα δεν κουνιούνται. Θα αποκατασταθούν, είπαν, με φυσιοθεραπεία.

Λίγο πριν φύγω, διαπιστώθηκε φλεγμονή και ίσως χρειαστεί νέο χειρουργείο.

“Φοβάμαι τη νάρκωση” μου είπε η μαμά του (ένα κοριτσάκι γύρω στα 20, έγκυος στο τρίτο παιδί της).

Ηθελα να κλάψω.

Κρατήθηκα και της είπα “Θα βοηθήσει η Παναγιά”.

Με κοίταξε με εμπιστοσύνη.

Η μανούλα γεννάει από ώρα σε ώρα. “Ποιός θα κοιτάξει τον Αντωνάκη;” με ρώτησε. “Η Παναγιά” της είπα και έβαλε τα κλάμματα.

Στο σπίτι το άλλο της παιδί, τετράχρονο,”κάτι να έχει να φάει. Τώρα που είμαστε εδώ και δεν δουλεύουμε είναι άδειο το ψυγείο. Γάλα και γιαουρτάκια. Και πάνες για τα μωρά”

Εδωσε η Παναγιά απάντηση στο αίτημα της μάνας.

Ο Σπύρος είναι ο άντρας της. Οχι πάνω από 25 ετών. Πολύ όμορφος και πάντα δακρυσμένος.

Εγώ έφυγα.

Ο Αντωνάκης έμεινε πίσω.

Προσευχηθείτε, σας παρακαλώ.

Για το χεράκι του, για το γάλα, για τις πάνες, για την μαμά του, για το μωρό που έρχεται, για το αδελφάκι που έμεινε σπίτι, για τον μπαμπά του που κλαίει....

Πηγή: titomixelakis.com